

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 192/05
19.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића и Невенке Важић, чланова већа, и саветника Биљане Драгаш, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Округног суда у Нишу К.бр.117/04 од 15.11.2004. године, у седници већа одржаној дана 19.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, и пресуда Округног суда у Нишу К.бр.117/04 од 15.11.2004. године, се ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном пресудом Округног суда у Нишу, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од четири године. Истом пресудом оптужени АА је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 61.835,00 динара, а законским заступницима сада пок. ПП на име трошкова кривичног поступка износ од 7.800,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Законски заступници оштећеног сада пок. ПП су ради остваривања имовинског правног захтева упућени на парницу сходно члану 206. став 2. ЗКП-а.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са жалбеним предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.бр.317/05 од 11.03.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, и пресуда Округног суда у Нишу К.бр.117/04 од 15.11.2004. године потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у жалби браниоца оптуженог, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а, на које повреде другостепени суд увек пази по службеној дужности. Побиијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба ЗКП-а, бранилац оптуженог АА, не наводи у жалби о којој битној повреди је реч, и у чему се иста евентуално састоји, већ из навода жалбе произилази да бранилац оптуженог првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводећи да је првостепени суд имао могућност да провери одбрану оптуженог, и да саслуша као сведоке ГГ и ВВ,

обојицу из ДД, на околности колико је алкохола и које врсте тог дана пре самог догађаја попио оптужени и како се до самог догађаја понашао, затим да обави вештачење од стране вештака медицинске струке, који би утврдио количину алкохола у крви оптуженог, у време догађаја или да се изјасни да ли оптужени могао да контролише своје поступке, тј. да ли је био урачунљив или не, на основу чега би се утврдило да ли је оптужени био свестан својих поступака и да ли је хтео такву последицу истих или уопште није био свестан.

Осим тога, бранилац оптуженог у жалби наводи да је у току поступка обављено вештачење од стране вештака неуропсихијатра који је утврдио да је способност оптуженог да схвати значај дела као и да управља својим поступцима била смањена, али не и битно, али да вештак није имао податак о томе која је концентрација алкохола била у крви оптуженог критичном приликом, што је по ставу одбране неопходно да се утврди да ли је оптужени знао шта чини или не, те да је у првостепеном поступку урачунљивост оптуженог утврђивана од стране вештака без једног битног елемента, утврђене концентрације алкохола у крви оптуженог у време догађаја, те да је такав налаз вештака мањкав и непотпун.

Напред изнети наводи браниоца оптуженог, од стране Врховног суда Србије оцењени су неосновани, будући да је вештак при давању налаза и мишљења имао у виду све релевантне податке који могу утицати на налаз и на мишљење, да се ради о сталном судском вештаку, квалификованом и компетентном за вештачење из области неуропсихијатрије, да је вештачење у свему обављено сагласно одредбама ЗКП-а, објективно, па је правилно првостепени суд на основу налаза и мишљења овог вештака др ЋЋ од 12.11.2004. године, као и допуне налаза са главног претреса утврдио да је способност оптуженог да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет била смањена, али не и битно.

На основу изведених доказа на главном претресу који су у смислу члана 361. став 7. ЗКП-а, правилно оцењени, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне која чине објективна обележја кривичног дела која се оптуженом АА стављају на терет, тако и чињенице које се тичу субјективне одговорности оптуженог према радњама извршења кривичног дела.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стичу сви законски елементи бића кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, па су стога наводи жалбе браниоца оптуженог о повреди кривичног закона, на штету оптуженог оцењени неоснованим.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни, а по изјављеној жалби браниоца оптуженог АА, Врховни суд налази да је првостепени суд ценио све околности које утичу на врсту и висину казне, па је од олакшавајућих околности правилно имао у виду на страни оптуженог да се ради о старијој особи, да је оптужени кривично дело учинио у стању смањене урачунљивости и то до битног, али не и битно, да је оптужени отац двоје деце, да се каје за учињено кривично дело и искрено жали што се на овај начин понео према оштећеном, док је од отежавајућих околности на страни оптуженог суд имао у виду да је оптужени и раније осуђиван због истоврсних кривичних дела, па је правилно и по налажењу овог суда оптуженом изрекао казну затвора у трајању од четири године, која је казна и по налажењу овог суда нужна мера за постизање сврхе кажњавања из члана 5. и 33. ОКЗ-а, као и да је иста сразмерна тежини учињеног кривичног дела, кривичне одговорности оптуженог и његове личности, те да ће се изреченом затворском казном у потпуности постићи циљеви индивидуалне и генералне превенције.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Драгаш, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка